

A KATONA MONOLÓGJA

*Talpam alatt a haza földje
 — út, kő, agyag, vad gyakorlómező.
 Rejtekhelyek a sárga horhosok,
 erdei utak, méla árterek.
 Síkságaim, hol elvetem magam
 s már ások is az ős törvény szerint.
 Konyhám a kondér, két bokor között
 szálláshelyem kitűzve nyolc cövekkel.
 Nyugvásom és parancsra ébredésem.
 Szabvány léptek, sarkos fordulatok.
 Szobám körlet, kőpadlós folyosóm
 csattog s visszhangzik lépteim alatt.
 Otthon gitár lóg árván a szögön
 — itt a dal is új rendhez alakul.
 Társaim velem egyívásúak,
 összeköt velük parancs, öltözék.
 Hozzájuk húzok, két évem övék
 — most senki másra nem számíthatok.
 De őrizzétek régi arcomat!
 Az vagyok, aki voltam — vad csikó.
 Szabadságom szentebb mint valaha,
 mert célja van, melynek alávetem.
 A függést, melyből nem szabad kitorlnöm,
 mert itt a magány önző s céltalan.
 Az ember tiszta, szép indulatát
 a földhöz, melyen életét leéli.
 Az egyszerű s hasznos gondolatok
 uralmát minden zűrzavar fölött.
 S a becsületet, ami ideköt,
 hol szikár s nehéz függelemben élek
 s talpam alatt a haza földje
 — át, kő, agyag, vad gyakorlómező.*

SIMAI MIHÁLY

FORTISSZIMÓ

*A folyam zöldje előredől,
 s mint a parti fűzfák a hirtelen szél
 saraboló hulláma elől,
 menekül, de elfutásai itt maradnak.*

*Új próbák! lobogóbb nekiiramodások!
 Arnyékán dobol a tréningező
 kétrikós egyetemista, és én is nekivágok
 lihegve a bennem torlódó kaptatóknak.*

*Almomban futni próbáltam padlóhoz ragadt
lábbal, de csuromvizesen sem értem oda...
Nem bánom, mit jelent! Most hangosan tanulom e tavaszt,
a szárnyas levelét meg a fű előpörgő picike spirálisát.*

*Meggyfa jön. Ajkához emeli fehérlő kürtjét.
Befogom a fülem, mielőtt minden fölsikolt
egyszerre; hisz annyi halandó gyönyörűség
fúj bennem is fortisszimót!*

*Hát nem boldogság, mondd?! Vagy csak boldog bolondság?
— magamat látni, amint itt széttekintek,
s a természet minden szépséges koncát
odavetem télen át kiéheztetett érzéseimnek.*

*Kisimulni! Ragyogni! Futni! A fű ölébe
kúszni! Hanyatt habzsolni az egész
csorgólevű tavaszt! Belefűlni a szélbe!
— Ó, ez a tomboló vad szeretkezés!*

*Mindent akarok! S még a torlódó kaptatókat
is kibírom, s talán azt is, hogy túl magas
a vágy, hogy lábaim véresre horzsolódnak,
míg túlgyors szédüléssel hagyom el régi magamat!*

*Gyerünk, egyetemista! Rajta, kéktrikós!
Izzadságunkban nézik új árnyukat a parti fák.
S ne fogjuk be fülünket, hadd halljuk, mit sikolt
ez a kívül-belül átváltozó világ!*

ÍV

*áradj reggel
tündöklő tükreidet
tisztán emeld fel
tartsd oda mindenkinek*

*az esti fásult
füstök fölrázó feketék
után hadd lássuk
miféle friss vidék*

*ébredt arcunkban
megint s mindig az ifjúság
a fáradt kialvatlan
hogy újjágyúrta magát*

*néhány órányi
alvást hogy fizet feszülő
bőrrel s parányi
öhittegekkel im az erő*

*lám milyen kevéske elég
talán sok is volt ennyi
gyerünk mosdass meg frissesség
és adj valamit enni*

*egy kis mélylégzés kellene tán
néhány pezsdítő mozdulat
eh úgyis kapkod levegő után
az ember úgyis szalad*

*hát gyorsan gyorsan a táskát meg a
lépcsőt a járdaszívetet
széttörnek tükreid reggel oda
minden most már csak sietek*

LADÁNYI MIHÁLY

MÚZSA

*E rongy kis nő jól elpasszolta magát,
ki köztünk zabált és nevelkedett.
Mi simogattuk fényesre haját,
mi szerettettük meg őt, gyerekek,*

*hogy amikor a neve szóba jött
már nem mondták: mekkora cafka volt,
csak nézték szépen, ha ellebegett
tisza ruhában a szívek előtt.*

*Hogy festett már és művi mindene
és odamegy, ahonnan pénzt remél,
nem érdemes siratni, gyerekek:
minélkülünk nemsoká mit sem ér!*

SZERETETLEN SZERETŐK

*Minden hazug legenda csak,
nem járnak erre ők.
Nem is tudom, hogy élnek-e
álmodnak-e valahol ők.*

*Elmentek és elvesztek ők,
már rég nem siratjuk meg őket,
bizony hagyjuk elmenni őket
a szeretetlen szeretőket.*